

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa H. K.
przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600,-
(trzy tysiące sześćset) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 września 2015 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powódki H. K. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 lipca 2014 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych w W. o ustalenie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu położonego w W. przez zastosowanie stawki procentowej 1%, w miejsce dotychczasowej stawki 3%; późniejsza modyfikacja żądania nie zmieniła jego istoty co do domagania się jednoprocentowej stawki opłaty rocznej. Oddalenie powództwa nastąpiło ze

względu na ustalenie, że nieruchomość nie jest wykorzystywana przez powódkę na cele mieszkaniowe w rozumieniu przepisów ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa z dnia 19 października 1991 r. (dalej jako u.g.n.r.), a oświadczenie o zgodzie na zastosowanie stawki 1% pozwana złożyła na skutek wprowadzenia jej w błąd przez powódkę. Z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd pierwszej oraz drugiej instancji wskazał na niezasadność twierdzenia powódki o trwałej zmianie sposobu korzystania z gruntu, która uzasadniałaby żadaną przez nią opłatę z tytułu użytkowania wieczystego.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 17b ust. 1 pkt 2a u.g.n.r. Skarbu Państwa przez jego błędną wykładnię oraz art. 73 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarowaniu nieruchomościami (dalej jako u.g.n.) przez jego błędną wykładnię. Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na brak spełnienia warunków prawnych określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem skarżący wnosząc o przyjęcie skargi winien wskazać i uzasadnić spełnienie przynajmniej jednej z czterech przesłanek: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka powołała się na wymieniony przepis i wskazała pkt 4 w § 1, mimo że uznała potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, które wymagają usunięcia, a to wskazywałoby na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Jako przepis wymagający wykładni, na pierwszym miejscu umieszczony został art. 17b ust. 1 pkt 2a u.g.n.r. Na gruncie tego przepisu,

zdaniem skarżącej wymaga wyjaśnienia, w jaki sposób należy rozumieć pojęcie „nieruchomość Zasobu wykorzystywana na cele mieszkaniowe”. W kolejności jest art. 73 ust. 2 u.g.n., w którym wyjaśnić należy zagadnienie „trwałej zmiany sposobu korzystania z nieruchomości powodującej zmianę celu, na który nieruchomość została oddana”.

Kwestie te nie zostały jednak w żadnej mierze wykazane w sposób, które wymagałyby obecnej ingerencji Sądu Najwyższego, co pokazuje w skąpym uzasadnieniu pełnomocnik skarżącej, przywołując niektóre orzeczenia Sądu Najwyższego. Nie wynikają z nich żadne rozbieżności, które miałyby w świetle utrwalonych poglądów orzecznictwa i doktryny uzasadniać rozpoznanie skargi w celu rozjaśnienia systemu prawnego oraz służyć potrzebie wyjaśnienia ze względu na konkretnie rozpoznawaną sprawę. Pojęcia przywołane we wniosku zostały już w orzecznictwie wyjaśnione i judykaty te zostały wskazane w zaskarżonym orzeczeniu (por. zwłaszcza wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., I CSK 397/09, nie publ. oraz z dnia 19 maja 2010 r., I CSK 591/09, OSNC 2010, nr 11, poz. 156).

Łatwiej dopatrzeć się spełnienia postulatów skarżącej odnośnie do drugiego pojęcia, którego znaczenie jest poddawane w wątpliwość. Jednak i w tym wypadku wskazywana rozbieżność w orzecznictwie jest pozorna. Przywoływane wypowiedzi były formułowane w odniesieniu do konkretnych stanów faktycznych przy podejmowaniu prób kwalifikacji konkretnych okoliczności, które wystąpiły w ich ramach. Z tych powodów wskazywanie odmiennych przesłanek decydujących o trwałej zmianie sposobu korzystania z nieruchomości nie musi jeszcze, samo przez się, wskazywać na występowanie zasadniczej rozbieżności zdań na płaszczyźnie prawnej, lecz jedynie skupienie się na odmiennych elementach stanu faktycznego. Zwraca na to trafnie uwagę pozwana Agencja w odpowiedzi na skargę kasacyjną, przywołując stosowne orzecznictwo na poparcie swojego stanowiska.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

db

r.g.

